

La frase del dia

“L’ús dels telèfons mòbils per fer seguiment no està descartat, s’està estudiant a tot Europa”

Alba Vergés, CONSELLERA DE SALUT

El conte

Vicenç Mach Juliana

Jutjat de violència sobre la dona núm. 1

Que bonic que és l’amor! Bé, vull dir, que bonica que és la passió, aquest desig que notes dins teu, molt endins, que va prenent cos, es manifesta i va pujant, pujant i es desvetlla de cop, sobretot quan veus que la Xuan es treu la brusa i la faldilla, davant teu, a l’habitació amb una claror més aviat tènue. I aquell quadre amb una divinitat xinesa, amb el riu i el pont típic oriental al fons, encara ho feia més llaminer, creava un ambient afrodisíac, sí. I quan la Xuan em diu que li descordi els sostenidors i la deixo només amb aquell tanga menut... què voleu que us digui. Ja ho sabeu, m’imagino: la trempera era important, jovenívola, i això que jo ja no soc tan jove. La primera vegada jo anava una mica tens, era una trobada furtiva amb la Xuan, perquè el seu marit, Li Xang, treballa al bar i plega molt tard, i no s’entenen i ens vam enamorar de seguida, i ella necessitava unes carícies que diu que no li donava, aquell tros de bèstia. La segona trobada va ser la de la seguretat en mi mateix, superades les incerteses de l’espai i la resposta de la meva jove amant xinesa, dolça, complaent, tot i que una mica tímida, però en aquesta fragilitat hi havia un encant eròtic especial, almenys per a mi. La tercera trobada semblava que havia de ser la de la consolidació, fins que arribà ell.

—Amb els advertiments legals que li he fet, que li recordo que estableix la llei d’enjudiciament criminal en el seu article 433 i que es concreten en l’obligació de dir veritat a tot allò que se li preguntu i amb la possibilitat d’incórrer en un delicte de fals testimoni en causa criminal si no ho fa, respongui les preguntes que li farà el ministeri fiscal.

—Sí, senyoria. Quan érem tots dos a l’habitació vam sentir un soroll al passadís i una veu d’home, intel·ligible, i de cop el Sr. Li Xang entrà dins la cambra, adreçant-se’m amb posat amenaçador, els braços per davant amb els punys

tancats, em digué en el seu mandarí no sé què que no vaig pas entendre, i ella em digué, amb el castellà improvisat amb què ens enteníem, que marxés ràpid. El manso em mirava amb uns ulls que treien foc, que disparaven i mataven. Vaig en calçotets i amb la resta de la roba a la mà, que em vaig posar al replà, i vaig fugir escales avall, un quart pis.

—Va veure com l’agredia, a ella?

—No senyoria, m’ho va explicar ella quan em va trucar al cap de dos dies. Jo, en el trajecte pel passadís fins a la porta del pis, vaig sentir soroll d’objectes que queien per terra, coses del tocador, crec, uns gerrets de decoració i ampo-

lles de colònia i crema hidratant, i un joier amb bijuteria, i vaig sentir uns xiscles molt forts d’ella, i em vaig espantar, i ja al carrer vaig girar cantonada i vaig trucar als Mossos d’Esquadra.

—D’acord, ja veig que el que ara ha declarat coincideix amb l’atestat dels Mossos, on diu que un home que no es va voler identificar va trucar-los pels volts de les 2.45 hores del divendres. Així no van ser els veïns de dalt, els qui van trucar?

—No, no, vaig ser jo, perquè vaig témer per la integritat de la Sra. Xuan.

—Gràcies, té la paraula l’advocat de l’investigat.

Mentre em disposava a respondre, el

lletrat del marit de la Xuan, detingut poca estona després per una dotació dels Mossos d’Esquadra que van arribar al domicili de la parella, jo anava donant voltes a tot plegat, abstret del que passava a la sala de declaracions de la Ciutat de la Justícia. Deia que la tercera vegada havia de ser la de la consolidació i és que ho era: per a mi, anar a aquell piset de l’extraradi de la gran conurbació era anar a un petit paradís, on m’esperava la meva noia, la xineta del meu cor, només obrir-me la porta flairava aquell

“La primera vegada jo anava una mica tens, era una trobada furtiva

perfum que li vaig comprar, d’una fragància floral i dolça, afrodisíaca, sobretot quan l’olorava a la seva pell i li mossegava la nuca i els contorns del coll. Ai, Déu meu! Era en plena batalla iniciada precisament a la nuca que vaig sentir el soroll al passadís que he explicat al jutge de violència sobre la dona. I la tensió que notaven els calçotets bòxer llampants —es tractava d’estar sexy— es va desfer en un moment, va quedar reduïda a la mínima expressió. I els batecs de cor, que just abans insuflaven sang on calia, es van convertir en un gran acolloniment. Xuan meva, t’estimo, però si vols que ens continuem veient canviarem d’estratègia i sobretot de lloc on fer les nostres trobades d’amor. I espero que les escoriacions al terç mitjà de la cama esquerra, les dues equimosis a la part posterior de l’avantbraç dret i el dolor a la palpació a la zona cervical se’t curin ben aviat. És el que deia l’informe del metge forense que vaig poder llegir després de prestar declaració.

Sísif

Jordi Soler

